

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. гр. Добрич, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20223200500217 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от „А1 България“ ЕАД-гр.С. срещу решение №260617/23.12.2021 г. по гр.д.№140/2021 г. на Добричкия районен съд в частта, с която е отхвърлен предявеният от въззивника срещу „АВОС“ ЕООД, ЕИК ***, град Д., ул. „С.** установителен иск по чл. 422 ал. 1 във вр. с чл. 415 ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 360 лева-неустойка за неизпълнение на Договор ***, ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, респ. в частта за разноските. Подадена е и въззивна жалба от „АВОС“ ЕООД-гр.Д. срещу горното решение на ДРС в частта, с която е признато за установено на основание на чл. 422 ал. 1 във връзка с чл. 415 ал. 1 от ГПК в отношенията между ищеца „А1 България“ ЕАД-гр.С. и ответника „АВОС“ ЕООД-гр.Д., че ответникът дължи на ищеца сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.-22.01.2019 г., ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане-предмет на издадената заповед за изпълнение №1015 от 11.09.2020 година по ч. гр. д. №2365 по описа за 2020 г. на ДРС, респ. в частта

за разноските.

Според въззивника „А1 България“ ЕАД-гр.С. необосновано и незаконосъобразно първоинстанционният съд приел,че относно прекратяване на договора между страните важат правилата на чл.87 от ЗЗД и не било доказано правото на мобилния оператор да прекрати договора едностранно поради липса на отправено изявление с даден срок за изпълнение на задължението за заплащане на сумите по договора.Според клаузата на т.54.12 от ОУ при установена забава на абоната в плащанията повече от 124 дни прекратяването настъпвало автоматично и не се обвързвало със задължение на оператора да отправя писмено предизвестие до абоната или да го уведомява за прекратяването.Договорът бил сключен при ОУ,които били задължителни за страните,и поради това разпоредбите на ЗЗД относно развалянето и прекратяването на договори в случая не били приложими.За отделните стъпки при прекратяване на договора бил зададен специален алгоритъм в софтуерната система на оператора,който включвал изпращане на абоната на множество съобщения за забавено плащане,за частично спиране/ограничаване на услугите,предупреждение за прекратяване на договора и автоматично прекратяване на същия след 124 ден.След като процесният договор бил предсрочно прекратен поради виновно поведение на абоната,последният дължал претендираната неустойка.Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част и за уважаване на иска за сумата от 360 лв неустойка.Претендират се разноси за двете инстанции и за заповедното производство.

В писмен отговор на горната жалба „АВОС“ ЕООД-гр.Д. изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваната от ищеца по делото част.Решението в тази част било правилно като краен резултат,но не по изложените от районния съд съображения,а поради това,че ищецът не доказал да е налице валидно сключен между страните договор за далекосъобщителна услуга.В цялото съдебно производство ответното дружество отричало сключването на такъв договор,по който се претендира неустойка.В производството не бил представен договор в изискуемата писмена форма за действителност.Подробно са развити съображения за липса на такъв договор.

В жалбата си въззивникът „АВОС“ ЕООД-гр.Д. навежда неправилност на

първоинстанционното решение в атакуваната от него част, с която е признато за установено, че дължи на ищеца по делото сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.-22.01.2019 г. Настоява за отмяна на решението в горната част и за отхвърляне на иска за посочената сума. Претендира присъждане на разноски за първата и въззивната инстанция. Изложени са в жалбата доводи, идентични на тези в отговора на подадената от „А1 България“ ЕАД-гр.С. жалба. Развити са подробни съображения за липса на сключен между страните договор, от който да произтича процесното задължение на „АВОС“ ЕООД-гр.Д..

В писмен отговор „А1 България“ ЕАД-гр.С. изразява становище за неоснователност на жалбата на „АВОС“ ЕООД-гр.Д. и настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваната част относно сумата от 80,13 лв. В противовес на изложеното от въззивника се сочи, че било доказано наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, което било потвърдено от абоната чрез осчетоводяване и заплащане на издавани фактури за услугата. Претендират се разноски за настоящата инстанция.

Като постави на разглеждане въззивните жалби, Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбите са депозирани в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивникът „А1 България“ ЕАД-гр.С. е получил препис от първоинстанционното решение на 11.01.2022 г., а жалбата му е подадена по електронен път на 24.01.2022 г. при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 25.01.2022 г.; въззивникът „АВОС“ ЕООД-гр.Д. е получил препис от първоинстанционното решение на 11.01.2022 г., а жалбата му е подадена по пощата на 25.01.2022 г. при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 25.01.2022 г./ Жалбите са процесуално допустими предвид горното и подаването им от активно легитимирани лица-страни в производството по делото-с правен интерес от атакуване на първоинстанционното решение в неизгодната за тях част. Разгледана по същество, жалбата на „А1 България“ ЕАД е неоснователна, а тази на „Авос“ ЕООД е основателна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен

състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо в обжалваната част като постановено по допустими искове. По същество е частично правилно и частично неправилно в атакуваната част, като съображенията за този извод са следните:

Гр.д.№140/2021 г. на ДРС е образувано по повод искова молба вх. №261073/21.01.2021 г., с която са предявени обективно кумулативно съединени установителни искове на основание чл.415 ал.3 предл.1 от ГПК във връзка с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК във връзка с чл.79 и сл. от ЗЗД и чл.92 ал.1 от ЗЗД от „А1 България“ ЕАД-гр.С. срещу „Авос“ ЕООД-гр.Д. за установяване съществуването на вземания на ищцовото дружество от ответното-предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №1015/11.09.2020 г., издадена по ч.гр.д.№2365/2020 г. на Добричкия районен съд, както следва:

-вземане за сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.-22.01.2019 г., ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. /датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/ до окончателното ѝ изплащане;

-вземане за сумата от 360 лева-неустойка за неизпълнение на Договор ***, ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

-вземане за сумата от 1 210,10 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.03.2019 г.-22.09.2019 г., ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

-вземане за сумата от 1 015 лева-неустойка за неизпълнение на Договор ***, ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

С първоинстанционното решение е уважен само искът за сумата от 80,13 лв, а останалите три иска са отхвърлени. С процесните въззивни жалби решението на ДРС се атакува в частта, с която искът за сумата от 80,13 лв е уважен, а искът за сумата от 360 лв е отхвърлен. В останалата част, с която исковете за сумите от 1 210,10 лева и 1 015 лева са отхвърлени, решението не е обжалвано и е влязло в сила.

С оглед горното предмет на произнасяне по същество във въззивното производство са исковете за установяване съществуването на вземане за

сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.-22.01.2019 г.,ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. /датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/ до окончателното ѝ изплащане,и вземане за сумата от 360 лева-неустойка за неизпълнение на Договор ***,ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Горните установителни искове са допустими.След подаване на възражение в срока по чл.414 ал.2 от ГПК от длъжника срещу заповедта за изпълнение,издадена по ч.гр.д.№2365/2020 г. на ДРС,на заявителя „А1 България“ ЕАД е указано от заповедния ДРС /разпореждане №9462/13.11.2020 г./ да предяви искове за съществуване на вземанията по заповедта в едномесечен срок.За горното указание заявителят е уведомен на 06.01.2021 г. и своевременно на 20.01.2021 г. е подадена искова молба чрез пощенски оператор-куриер.Исковете са предявени в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл.415 ал.4 от ГПК и вземанията-предмет на същите са идентични с тези в заповедното производство,поради което исковете са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

Твърди се от ищеца в исковата молба,че между страните е сключен договор за използване на мобилни услуги партида ***,ID на договор **.По договора била използвана мобилна услуга за тел.№***,активирана на 29.05.2018 г.,със срок на договора две години и месечна абонаментна такса от 24 лв без ДДС.До октомври 2018 г. абонатът заплащал използваните услуги,след което преустановил плащането.По договора били издадени три фактури на обща стойност 80,13 лв:

фактура №****/26.11.2018 г. за период на фактуриране 23.10.2018-22.11.2018 г. с падеж 26.12.2018 г. на стойност 36,46 лв;

фактура №****/28.12.2018 г. за период на фактуриране 23.11.2018-22.12.2018 г. с падеж 27.01.2019 г. на стойност 28,80 лв.

фактура №****/25.01.2019 г. за период на фактуриране 23.12.2018-22.01.2019 г. с падеж 24.02.2019 г. на стойност 14,87 лв.

Към фактура **** от 26.11.2018 г. на стойност 37,28 лв било издадено кредитно известие за 0,82 лв и се претендирал остатъкът от 36,46 лв.Към фактура *** от 25.01.2019 г. на стойност 28,80 лв било издадено кредитно известие за 13,93 лв и се претендирал остатъкът от 14,87 лв.

Поради неизпълнение от ответното дружество на задълженията по договор *** за заплащане на използваните мобилни услуги същият бил прекратен, считано от 08.02.2019 г. на основание т.54.12. от Общите условия за взаимоотношенията между „А1 България“ ЕАД и абонатите и потребителите на обществените мобилни наземни мрежи на „А1 България“ ЕАД по стандарти GSM, UMTS и LTE, съгласно който договорът на абоната/потребителя се считал за едностранно прекратен от страна на А1 в случай, че забавата на плащането на дължимите суми от абоната/потребителя е продължила повече от 124 дена. При прекратяване на договора по вина на абоната последният дължал неустойка за неизпълнение и неспазен срок на действие, уговорена в Приложенията за активиране на всяка отделна мобилна услуга/пакет от услуги, за които срокът на действие не бил изтекъл. Неустойката била определена като сбор от стандартните месечни абонаментни такси /MAT/ за мобилните планове без отстъпки, дължими от абоната за съответните SIM карти, считано от датата на прекратяване на договора, до изтичане на посочения в договора срок за всеки мобилен номер. За неустойката била издадена сметка *** от 08.02.2019 г. на стойност 360 лв, отнасяща се до мобилен номер ***, със срок на договора 29.05.2018-29.05.2020 г., за който били начислени 15 MAT по 24 лв за оставащия срок на договора.

В писмения отговор на исковата молба ответникът „Авос“ ЕООД-гр.Д. е оспорил исковете за сумите от 80,13 лв и 360 лв като неоснователни. Наведени са доводи, че сумите се претендират въз основа на договор ***, какъвто никога не бил сключван между страните. Съгласно чл.159 ал.1 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ операторите свободно договаряли достъп и/или взаимно свързване и сключвали договор в писмена форма. Изискването за писмена форма за действителност несъмнено се отнасяло и за договорите за използване на мобилни услуги, сключвани от А1. В случая писмен договор между страните липсвал. Соченият договор *** бил нищожен на основание чл.26 ал.2 от ЗЗД във връзка с чл.159 ал.1 от ЗЕС.

В тежест на ищеца по делото „А1 България“ ЕАД е да докаже, че между страните е имало сключен валиден договор за предоставяне на мобилни услуги за тел.№***, активирани на 29.05.2018 г., със срок на действие две години, включващ и периодите по процесните три фактури №****/26.11.2018

г.-за период на фактуриране 23.10.2018- 22.11.2018 г.,№***/28.12.2018 г.-за период на фактуриране 23.11.2018-22.12.2018 г. и №***/25.01.2019 г.-за период на фактуриране 23.12.2018-22.01.2019 г.Според разпоредбата на чл.159 ал.1 от Закона за електронните съобщения договорът между оператора на мобилни услуги и потребителя на такива следва да е сключен в писмена форма.Писмената форма е такава за действителност.Ако изискуемата писмена форма не е спазена,договорът е нищожен по смисъла на чл.293 ал.2 от ТЗ във връзка с чл.26 ал.2 предл.3 от ЗЗД.По настоящото дело ищцовото дружество въпреки изрично дадените му от първоинстанционния съд с доклада по чл.146 от ГПК указания да представи доказателства за наличие на действителен договор между страните с посочените уговорки не е депозирало такъв в писмена форма.Електронното отразяване на съществуването на такъв договор в софтуерната система на мобилния оператор,установено от вещото лице М.Н. по допуснатата от ДРС съдебно-техническа експертиза,не е достатъчно да удостовери съществуването на валидна облигационна връзка между страните.Действително в случая правоотношението попада в обсега на действие на Търговския закон,доколкото сделката между две търговски дружества е безспорно търговска,когато поне за едното от тях същата е свързана с упражняването от него занятие,като в този случай разпоредбите за търговските сделки се прилагат и за двете страни /чл.286 ал.1 от ТЗ и чл.287 от ТЗ/.В настоящата хипотеза би могла да намери приложение и разпоредбата на чл.293 ал.3 от ТЗ,според която страна по договор не може да се позовава на нищожността му,ако от поведението ѝ може да се заключи,че не е оспорвала действителността на правоотношението.В тази връзка първоинстанционният съд е приел,че ответното дружество „Авос“ ЕООД не само не е оспорило договора,а дори го е потвърдило с конклюдентни действия,като е извършило плащане по фактура №***/26.06.2018 г.,издадена въз основа на процесния договор,отразен в софтуерната система на оператора със сигнатура ***.При горното поведение на дружеството-абонат е прието,че последното не може да се позовава на нищожност на договора.

Въззивният съд не споделя горния извод.Вещото лице Е.Й. в заключението си по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза констатира,че по договор *** в счетоводството на ищеца „А1 България“ ЕАД за предходен период /преди процесния,за който се претендира сумата от 80,13 лв/ са осчетоводени пет фактури-№***/26.06.2018 г. за период на

фактуриране 23.05.2018 г.-22.06.2018 г. на стойност 52,02 лв;№***/26.07.2018 г. за период на фактуриране 23.06.2018 г.-22.07.2018 г. на стойност 28,80 лв; №***/27.08.2018 г. за период на фактуриране 23.07.2018 г.-22.08.2018 г. на стойност 30,79 лв;№***/26.09.2018 г. за период на фактуриране 23.08.2018 г.-22.09.2018 г. на стойност 28,80 лв и №***/26.10.2018 г. за период на фактуриране 23.09.2018 г.-22.10.2018 г. на стойност 30,79 лв.Общата стойност на фактурите е 171,20 лв,но е извършено от ответното дружество „Авос“ ЕООД плащане само по една фактура-по първата №***/26.06.2018 г. за период на фактуриране 23.05.2018 г.-22.06.2018 г. на стойност 52,02 лв.Фактурата е платена на 14.08.2018 г. в брой в магазин на А1 в гр.С..По останалите фактури за период на фактуриране от 23.06.2018 г. до 22.10.2018 г. не е осъществено плащане от абоната,с който факт се опровергава твърдението на ищеца „А1 България“ ЕАД,че последният бил заплащал използваните услуги до месец октомври 2018 г.Вещото лице е установило,че само фактура №***/26.06.2018 г. за период на фактуриране 23.05.2018 г.-22.06.2018 г. на стойност 52,02 лв е осчетоводена от ответното дружество и заплатена.Останалите фактури не са заплатени и не са осчетоводени.Не са заплатени и осчетоводени от ответника и процесните три фактури за период на фактуриране 23.10.2018 г.-22.01.2019 г. на обща стойност 80,13 лв.

Според константната съдебна практика фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество-ответник по исковете,включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване /решение №71/08.09.2014 г. по т.д.№1598/2013 г. на II т.о.,ТК на ВКС/.Горното би било приложимо в настоящия казус и би удостоверило съществуването на облигационно правоотношение по процесния договор ***,ако в единствената осчетоводена и платена от ответното дружество фактура /тази от 26.06.2018 г./ се съдържаха достатъчно елементи на твърдения от ищеца договор за мобилни услуги-дата на сключване,вид и описание на услугите,срок на договора,такси,цени,ценови пакети и тарифи,неустойки,обезщетения във връзка с прекратяване на договора,ред за прекратяване и пр.,така че плащането по фактурата от страна на абоната да се приеме за демонстрация на съгласие със съществуването на

правоотношението с посочените във фактурата условия и за липса на противопоставяне на валидността на договора, при което по смисъла на чл.293 ал.3 от ТЗ в настоящото производство дружеството-абонат не би могло да се позове на нищожност на договора поради неспазване на формата за действителност. В издадените от оператора фактури липсват повечето от изброените елементи, вкл. и най-важното срок на действие на договора. Плащането и непротивопоставянето на първата фактура от 26.06.2018 г. би могло да се възприеме само като съгласие и непротивопоставяне на обвързаност по договор за мобилни услуги за фактурирания в тази фактура период 23.05.2018 г.-22.06.2018 г., но не и като съгласие за обвързване от договор за мобилни услуги за период от две години вкл. за процесния период, за който се претендира в настоящото производство установяване на вземане за предоставени мобилни услуги на стойност 80,13 лв. Поради изложеното непротивопоставянето на първата фактура от 26.06.2018 г. от страна на ответното дружество не може да се възприеме като признаване с конклюдентни действия и непротивопоставяне на наличието на договор за мобилни услуги със срок на действие от две години за отразения в софтуерната система на оператора период 29.05.2018 г.-29.05.2020 г. /според заключението по СТЕ/. В този смисъл няма пречка ответното дружество да се позове на липсата на валиден договор за мобилни услуги между страните, обвързващ го през процесния период на фактуриране 23.10.2018-22.01.2019 г. по трите фактури, цитирани по-горе в изложението. Очевидно за този период страните не са обвързани от валиден писмен договор, поради което „Авос“ ЕООД-гр.Д. не дължи на оператора сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.-22.01.2019 г. В частта, с която този иск е уважен, първоинстанционното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като искът следва да бъде отхвърлен.

В частта, с която искът за сумата от 360 лв неустойка за неизпълнение на Договор *** е отхвърлен, първоинстанционното решение е правилно като краен резултат и следва да бъде потвърдено. Щом не съществува такъв валиден договор между страните, претенцията за неустойка, основана на клауза от несъществуващ договор, не подлежи на уважаване.

При този изход от спора /цялостно отхвърляне на всички искове/ право на разноски за първоинстанционното производство има само ответникът по

исковете „Авос“ ЕООД, който изрично е претендирал такива, а ищецът по делото „А1 България“ ЕАД няма право на разноски нито за исковете, нито за заповедното производство. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която ответникът „Авос“ ЕООД е осъден да заплати на ищеца „А1 България“ ЕАД сума в размер на 10,62 лв разноски за заповедното производство и сума от 18,96 лв разноски за исковете производство. В полза на ответника „Авос“ ЕООД следва да се присъди разликата между вече присъдените от първоинстанционния съд в полза на дружеството разноски за първата инстанция в размер на 486,97 лв адвокатско възнаграждение съразмерно на отхвърлената от ДРС част от исковете и целия размер на сторените разноски в производството пред ДРС /500 лв адвокатско възнаграждение/, т.е. следва да се присъди допълнително сумата от 13,03 лв, като първоинстанционното решение следва да се потвърди в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски за отхвърления от ДРС иск за сумата от 360 лв неустойка.

Двете страни са претендирали разноски за въззивната инстанция. При отхвърляне жалбата на „А1 България“ ЕАД и уважаване жалбата на „Авос“ ЕООД право на разноски за настоящата инстанция има само ответникът по делото „Авос“ ЕООД. Такива същият е сторил в размер на 525 лв, от които 25 лв държавна такса за въззивно обжалване и 500 лв адвокатско възнаграждение, изплатено по банков път по договор за процесуално представителство и правни услуги от 31.01.2022 г. /лист 65 от делото на ДОС/. Наведено е от „А1 България“ ЕАД с молба вх. №4873/19.09.2022 г. възражение за прекомерност на горното адвокатско възнаграждение, което е основателно. При материален интерес по двете въззивни жалби от 440,13 лв /80,13 лв и 360 лв/ за защитата по двете жалби е платимо минимално адвокатско възнаграждение по чл.7 ал.2 т.1 от Наредба №1/09.07.2004 г. в размер на 300 лв. Производството пред въззивния съд е приключило в едно съдебно заседание при неявяване на процесуалния представител на „Авос“ ЕООД, като в писмените документи, изготвени от адвоката на дружеството /жалба и отговор на жалба/, са изложени доводи, повтарящи доводите в първоинстанционното производство. С оглед неголямата фактическа и правна сложност на делото в настоящата инстанция следва да се присъди на „Авос“ ЕООД адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв или общо разноски в размер на 325 лв.

Водим от гореизложеното,Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260617/23.12.2021 г. по гр.д.№140/2021 г. на Добричкия районен съд в частта,с която е признато за установено на основание на чл.422 ал.1 във връзка с чл.415 ал.1 от ГПК в отношенията между ищеца „А1 България” ЕАД-гр.С. и ответника „АВОС“ ЕООД-гр.Д.,че ответникът дължи на ищеца сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.- 22.01.2019 г.,ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното й изплащане-предмет на издадената заповед за изпълнение №1015 от 11.09.2020 година по ч.гр.д.№2365 по описа за 2020 г. на ДРС,както и в частта,с която „АВОС“ ЕООД-гр.Д. е осъдено да заплати на „А1 България” ЕАД-гр.С. сумата от 10,62 лв-разноски за заповедното производство по ч.гр.д. №2365/2020 г. на ДРС и сумата от 18,96 лв-разноски по установителното производство по гр.д.№140/2021 г. на ДРС,като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска,предявен от „А1 България” ЕАД-гр.С.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.С. ***,район „И.*** срещу „АВОС“ ЕООД-гр.Д.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.Д.,ул.“С.**,с който се настоява да се признае за установено,че „АВОС“ ЕООД-гр.Д. дължи на „А1 България” ЕАД-гр.С. сумата от 80,13 лева-месечни такси и потребление за използване на услуги по Договор *** за периода 23.10.2018 г.- 22.01.2019 г.,ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното й изплащане-предмет на издадената заповед за изпълнение №1015 от 11.09.2020 година по ч.гр.д.№2365/2020 г. на Добричкия районен съд.

ОСЪЖДА „А1 България” ЕАД-гр.С.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.С. ***,район „И.*** да заплати на „АВОС“ ЕООД-гр.Д.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.Д.,ул.“С.** сторени в производството по гр.д.№140/2021 г. на ДРС разноски в размер на 13,03 лв /тринадесет лева и три стотинки/ адвокатско възнаграждение съразмерно на отхвърления от ДОС иск.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260617/23.12.2021 г. по гр.д.№140/2021 г.

на Добричкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от „А1 България” ЕАД-гр.С.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.С. ***,район „И.*** срещу „АВОС“ ЕООД,ЕИК ***,град Д.,ул. „С.** установителен иск по чл.422 ал.1 във вр. с чл.415 ал.1 от ГПК за признаване за установено,че ответникът дължи на ищеца сумата от 360 лева-неустойка за неизпълнение на Договор ***,ведно със законната лихва от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане,респ. в частта,с която „А1 България” ЕАД-гр.С. е осъдено да заплати на „АВОС“ ЕООД-гр.Д. разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно на горния отхвърлен иск.

В останалата част решението на ДРС не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „А1 България” ЕАД-гр.С.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.С. ***,район „И.*** да заплати на „АВОС“ ЕООД-гр.Д.,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.Д.,ул.“С.** сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноски в размер на 325 лв /триста двадесет и пет лева/,от които 25 лв държавна такса за възивно обжалване и 300 лв адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____